

Nr 622

Av herr Fälldin, om kontroll av elmätare.

Bestämmelserna i kungl. förordningen om mått och vikt garanterar konsumenterna i gemen att mått och vikt kontrolleras regelbundet. Kostnaderna för denna kontroll bestrides alltid av leverantören. Det borde inte behöva råda delade meningar om att köpare av elektrisk energi skall vara tillförsäkrad rätten att vederbörande mätinstrument skall visa rätt förbrukning med den högsta grad av noggrannhet som man av praktiska skäl kan uppnå. Under alla förhållanden borde konsumenten vara garanterad att energimätaren fyller de fordringar, som fastställts i gällande normer.

Enligt de reglementen som i regel gäller för leverans av lågspänd elektrisk kraft kan en abonnent begära provning av mätare. Skulle det vid provningen visa sig att felvisningen överstiger 5 % åligger det kraftleverantören/distributören att svara för provningskostnaderna. I andra fall skall provningen bekostas av konsumenten.

Detta förhållande måste sägas vara högst otillfredsställande. Med de priser som f. n. debiteras för elkraft utsätter sig konsumenten ogärna för risken att därutöver behöva svara också för kostnaderna vid en provmätning. Därtill kommer att provningen så gott som uteslutande utföres av distributören/leverantören. Såvitt bekant föreligger inga praktiska möjligheter att nu få provningen utförd av ett opartiskt organ. Enligt uppgift har det hänt att abonnent begärt provmätning och fått kontrollmätare installerad vid sidan av den ursprungliga mätaren. Vid jämförande avläsning visade det sig att kontrollmätaren visade en förbrukning som utgjorde ca 40 % av vad den ursprungliga mätaren visade under samma tid. I stället för att reglera förhållandet och gottgöra abonnenten för vad han debiterats för mycket lät leverantören meddela att kontrollmätaren var felaktigt inkopplad, varför kontrollmätningen skulle göras om. Vid denna jämförande mätning visade det sig att kontrollmätaren uppmätt en förbrukning som utgjorde 103 % av den förbrukning den ursprungliga mätaren utvisade. Resultatet blir alltså i detta fall att abonnenten får nöja sig med den sista mätningen, och eftersom felmarginalen ligger inom $\pm 5\%$ får han också bekosta provmätningen. Och detta utan att genom ett opartiskt organ ha fått garantier för att den senare mätningen är den riktiga.

Mot bakgrund av de förhållanden som råder framstår det som mycket motiverat att en abonnent som misstänker att felregistrering förekommer skall äga rätt att få mätaren provad genom ett opartiskt organ och utan kostnad.

För att förebygga missbruk kunde denna rättighet begränsas till exempelvis en fri provning under varje femårsperiod av abonnemangstiden.

Därutöver borde varje distributör åläggas att med bestämda tidsintervaller, t. ex. en gång vart tionde år, utföra regelbunden kontroll av elmätarna.

Med stöd av ovanstående hemställas,

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t begära förslag till förordning om kontroll av elmätare i huvudsaklig överensstämmelse med här ovan angivna riktlinjer.

Stockholm den 26 januari 1962

Thorbjörn Fälldin